

Бащина земя

1.

Шепнатъ тихо и познато
ниви, синури, лжки,
гръе есенното злато,
пъятъ бълитъ ръки.

По пжтеката златиста
тръпнатъ клони и листа,
и звъни прозрачно-чиста
на небето пъсеньта.

Въ изгорълата градина
чезнатъ лътнитъ следи, —
мойто детство тамъ измина,
тамъ, подъ южнитъ звезди,

гдето нъкой день ще можа
твойта мжка да сломя,
и предъ тебъ сърдце да сложа,
скжпа бащина земя . . . !